

Relancering af tjenesten med nyt fokus

Kære venner

Til alle jer trofaste mennesker, som har støttet os på mange forskellige måder, selv om vi IKKE har været særlig gode til at skrive nyhedsbreve eller takkehilsener de sidste par år. Denne hilsen er først og fremmest til jer. Ja, det er faktisk utroligt, at der fortsat er nogen, som står sammen med os, når man ser på, hvor lidt vi har skrevet ud. Vi udsendte en sølle nyhedsvideo i 2023 og ingen nyhedsbreve i 2024. Derudover har vores takkehilsener til dem, der støtter os været noget sporadiske eller tilfældige. Nogle gange har vi husket at sige tak, andre gange er det ikke sket. Vi ved godt, at det ikke har været godt nok, og vi forstår godt, hvis der er nogle af vores støttefolk, der tænker, at de vil finde noget andet at støtte. Men vi vil spille med helt åbne kort i denne udvidede nyhedsmail og dele den rejse, som vi har været på.

Det betyder samtidigt, at denne hilsen nødvendigvis må blive en del længere end et almindeligt nyhedsbrev, hvis den skal rumme alle de info, som vi gerne vil give på nuværende tidspunkt. Den vil både give et overblik over, hvad der er sket med tjenesten i 2023 og 2024. Men den vil også give en status på de kommende år og på de ting, som jeg, Peter, kommer til at arbejde med. Mens du læser teksten, vil du opdage, at der er nogle ting, som har ændret sig i tjenesten, og at jeg er blevet formet og modnet af de kriser, som jeg har gennemlevet. Derfor kan det også være, at der vil være folk, som støttede os, på grund af de ting, som jeg stod for tidligere, som ikke vil støtte os i fremtiden, fordi jeg på en række områder har ændret mine tanker. Særligt i forhold til mine tanker om dele af den karismatiske bevægelse. Hvis det er tilfældet, har jeg masser af forståelse for dette. Faktisk tænker jeg, at mit fokus og det, jeg bruger min tid på, har ændret sig så meget siden jeg indledte min bønnetjeneste, at det er på sin plads, at alle, der har støttet os indtil nu, læser dette dokument, og overvejer: Har jeg fortsat lyst til at støtte Peter og hans tjeneste i de ting, som han vil arbejde med i de kommende år?

Men lad os komme i gang ...

Karismatiske krise og personlig krise

Den udholdende og mægtige bønnekriger, som jeg var i mange år, er ikke længere til stede i mig. Og jeg er ikke selv i stand til at presse det frem igen. Men jeg er også holdt op med at prøve på det. For de rystelser, som har ramt mig siden 2020, har i bogstaveligste forstand ændret mit indre fundament, og jeg synes ærlig talt, at jeg er landet på et sted, som er langt mere bibelsk og velbalanceret end det, jeg levede ud før.

Når jeg i dag ser tilbage på de sidste 3-4 år, ser jeg selv 3 hovedgrunde til, at mit fundament er blevet rystet og ændret.

1) Min karismatiske krise:

Corona årene medførte rystelser for alle mennesker. Men i mit tilfælde var det først og fremmest et grundigt studie af den karismatiske bevægelse og dens rødder, som rystede min verden. Processen blev skudt i gang, da jeg opdagede, hvordan hele perlerækken af ledende, karismatiske profeter havde fejlet i 2020. De havde slet ikke forudset Corona årene, men havde i stedet profeteret

fremgang, økonomisk gennembrud, fyldte stadioner, osv. Ja, selv da Coronaen var brudt igennem, profeterede de fejlagtigt, at den ville forsvinde hurtigt. Som om alt dette ikke var nok, blev 2020 også året, hvor USA skulle vælge mellem Biden og Trump ved præsidentvalg. Her havde de fleste af de "store" profeter trådt frem og profeteret, at Trump ville vinde i 2020. Men de fejlede igen. Personligt forventede jeg, at disse katastrofale og massive fejl måtte lede til en dyb selvransagelse i hele bevægelsen og til en helhjertet omvendelse, men det blev kun til et lille bump på vejen, hvorefter alt fortsatte som det var før.

Næste etape i min karismatiske krise opstod, da jeg begyndte at arbejde med "the Passion translation", som er en meget problematisk bibeloversættelse, der bliver mere og mere udbredt i karismatiske kredse i USA. Jo mere jeg undersøgte den, jo flere fejl og alvorlige mangler, jeg fandt i den. Og jeg blev dybt rystet, da jeg opdagede, at det var en lang række af de mest prominente karismatiske ledere, som anbefalede den. Faktisk var det netop de ledere, som har formet min karismatiske tænkning allermest, gennem videoer og bøger, som var de varmeste tilhængere af denne bibeloversættelse. Og jeg vidste ikke, hvordan jeg skulle håndtere det. For dette var en sag af afgørende betydning for kirken, hvor disse karismatiske ledere var ved at lede Guds kirke i den modsatte retning af det, jeg selv ville gøre. Mens de lovpriste oversættelsen i høje vendinger oplevede jeg i stedet, at denne oversættelse var noget, som kirken i Danmark skulle advares imod.

Det medførte en langvarig proces for mig, hvor jeg begyndte at udforske den karismatiske bevægelse - helt tilbage til dens rødder i starten af det 19-århundrede. Jeg opdagede derved, at det meste af vores karismatiske historie er en hvidvasket udgave af, hvad der virkelig skete. Langt de fleste af de mest berømte kirkeledere, som blev brugt til at skabe den karismatiske bevægelse, havde alvorlige lig i lasten, som enten blev "glemt" eller bagatelliseret. De fortællinger om vækkelse og utallige helbredelser, som kendetegner den karismatiske bevægelse, rummer også mange grove løgnehistorier, som slet ikke holdt vand, når påstandene og "faktaerne" blev efterprøvet af andre præster eller journalister fra samme tid. Alt i alt har årtiers udvikling medført, at et voksende segment af den karismatiske bevægelse er blevet til en slags oplevelseskristendom, hvor selv de vildeste påstande om Gud og engle og mirakler bliver troet, uden nogen egentlige beviser.

2) Min personlige karismatiske krise

Oven i alt dette blev jeg ramt af min egen personlige krise, fordi jeg selv havde været en aktiv leder i den karismatiske verden og havde gjort, sagt og skrevet mange ting, som jeg tidligere havde været helt sikker på, men som jeg nu var blevet usikker på. Med andre ord var det ikke bare en eller anden ydre bevægelse, som jeg undersøgte, når jeg brugte hundredvis af timer på at undersøge den karismatiske bevægelse. Det var også min egen tro og overbevisninger, som var placeret på operationsbordet, sammen med alt det andet.

Jeg kunne sagtens bruge mange sider på at beskrive min proces og hvad det gjorde ved mig, men det må blive en anden gang. Det eneste, som jeg vil dele her, er en synliggørelse af den balancetænkning, som blev det store resultat af flere års krise og studier. Kort sagt: Vores karismatiske bevægelse lægger alt for stor vægt på mennesket i vores samarbejde med Gud. Vi fokuserer så meget på det, mennesket skal gøre gennem bøn, det profetiske, Helligåndens salvelse osv, at det ikke giver meget plads til Guds suverænitæt. Dermed bliver vi ubalanceret. Det var noget,

som blev meget tydeligt for mig, mens jeg reflekterede over min egen tjeneste.

Et godt eksempel på dette er bevægelsen Faste for Danmark, som jeg satte i gang. Selv om jeg fortsat tror, at det var Gud som satte bevægelsen i gang, var min tænkning og min ledelse formet af et karismatisk, menneskecentreret filter, der ændrede formålet med bevægelsen. I stedet for at blive en bønnebevægelse, der først og fremmest handler om at ydmyge sig og lægge sig fladt ned for Gud, så han kan få mere plads (hvilket jeg i dag betragter som fastens primære formål), ledte jeg bevægelsen efter inspiration fra kendte karismatiske fastebevægelser som "The Call" med Lou Engels og IHOP fra Kansas City. De var selv formet af kendte bøger om faste med henholdsvis Frank Hall ("Atomic Power with God, Through Prayer and Fasting") og Derek Prince (Shaping History Through Prayer and Fasting), og ud fra denne påvirkning, blev bøn og faste gjort til et mægtigt, gudgivent redskab, hvorved mennesker kunne forme og ændre historien. Med andre ord ikke en bevægelse mod større og større ydmyghed, men en bevægelse mod større autoritet og kraft, og dermed også en bevægelse med mere og mere fokus på menneskets kraft (dog altid forklaret som Helligåndens kraft, så det ikke virker som om, at det handler om os).

Der er en udbredt teologi om vækkelse i den hyperkarismatiske bevægelse, hvor vi som helligåndsfyldte mennesker med Guds autoritet (hans nøgler) selv kan skabe vækkelse, hvis blot vi faster og beder nok. Med andre ord er vækkelse en størrelse, som mennesker selv kan skabe gennem bønne og fastebevægelser. Jo mere vi beder, jo tættere vi er på gennembruddet. Jo mere vi faster, jo mere gennembrudskraft, vi har. Samtidigt fortælles der vidnesbyrd om historiske vækkelser, hvor netop udholdende bøn og faste banede vejen for vækkelser. Der er et element af sandhed i alt dette, men samlet set har den menneskelige del af samarbejdet med Gud fået alt for meget fokus.

Dette ses tydeligt, når man standser op og ser på de vækkelser, som Bibelen fortæller os om. Der findes ingen bibelske vækkelser, som opstod gennem menneskers trofasthed og udholdende bønnetjeneste, som om det var noget, mennesker skabte. Den første store vækkelse af det jødiske folk opstod gennem Moses. Han troede først, at han kunne redde folket i egen kraft, så han slog en egypter ihjel som hævn for hans behandling af en jødisk slave. Men det medførte blot, at han måtte flygte og i stedet måtte forblive 40 år i Mesopotanien, hvor han levede som hyrde. Da Gud mødte ham på dette tidspunkt ved en tornebusk og kaldte ham til at føre folket ud af Egypten, var han menneskelig set så nedbrudt, at han slet ikke troede, at han kunne bruges til noget som helst. Men det var på dette tidspunkt, at Gud vurderede, at han var klar.

Næste etaper af vækkelse kan læses i Dommerbogen. Her er det almindelige mønster, at folket glemmer Gud og vender sig til afguder, hvilket medfører, at de mister Guds beskyttelse og bliver underlagt andre folk, indtil de har det så forfærdeligt, at de begynder at påkalde Gud igen. Dog hører vi ikke om en masse menneskers trofasthed mod Gud, der baner vejen for vækkelsen. Nej, folket har fortsat det ene ben i afgudsdyrkelsen, når de begynder at påkalde Gud i deres hjælpeløshed, og Gud redder dem gennem den ene dommer efter den anden, fordi han er nådig og barmhjertig.

Eller hvad med den store vækkelse i Det Nye Testamente, hvor kirken blev født på en dag? Selv om apostlene havde vandret med Jesus i flere år, var det på ingen måde dem, der skabte gennembruddet. Det var ene og alene Jesus - i et tæt samarbejde med Gud Fader og Gud Helligånd, som skabte denne vækkelse. Ja, apostlene gjorde næsten mere til at modarbejde vækkelsen, end de

gjorde for at fremme den. Da Jesus stod overfor at give sit liv for hele verden, kæmpede de umodne disciple om at være de største og vigtigste. Selv efter at Jesus var opstået fra de døde, troede de fortsat, at det var et jordisk kongerige, som Jesus var ved at etablere (ApG 1,6). De svigtede Jesus, fornægtede ham, modarbejdede ham, misforstod ham og var alt i alt nogle ret sølle hjælpere for Jesus. Deres leder, Peter, var så skuffet over sig selv, at han vendte tilbage til sit gamle fag, fiskeriet, men igen er det Jesus, som redder ham. Apostlenes eneste rigtige andel i det store gennembrud var, at de forblev ti dage i Jerusalem, mens de ventede på det, som Jesus havde lovet dem.

Hvis vi i stedet ser på en lang række af de vækkelser, som Gud har givet kirken gennem historien, kan man selvfølgelig finde den ene historie efter den anden, hvor Gud rejste op nogle få mennesker til at holde ud i bøn, indtil vækkelsen kom. Men det er IKKE noget, som vi kan kopiere. Ved den ene vækkelse efter den anden blev den givet til et område, hvor kirken var blevet kold eller lunken. Og her rejser Gud helt overnaturligt op et par skrøbelige mennesker, som to ældre kvinder (ved vækkelsen i Hybriderne), eller en flok teenagere (ved vækkelsen i Wales) - og han lægger en nådens og bønnens Ånd over dem, så de beder med Guds overnaturlige kraft og udholdenhed - ind i en tid, hvor kirken og det meste af verden har vendt Gud ryggen og er mere eller mindre død. Karismatiske kredse fortæller disse historier som om, det er noget, vi kan kopiere og bruge til at skabe gennembrud, hvis blot vi beder som dem, men vi glemmer den afgørende sandhed. Det var gang efter gang et Guds mirakel, og det vil kun ske igen, når Gud på overnaturlig vis udruster skrøbelige mennesker til at bede om vækkelse med Guds kraft. For vækkelse bliver ALDRIG et menneskeværk. Det vil ALTID være Guds værk, fra start til slut.

3) Tæt på blive udbrændt

Det tredje element, som skabte den krise, som jeg har gennemlevet siden 2020, var forbundet med min usunde, menneskecentrerede teologi og det faktum, at jeg havde været i alt for mange års tjeneste uden nogen egentlig pause. Den byrde, som jeg har båret for Danmark i rigtig mange år, har gjort det svært for mig at holde fri for tjenesten. Selv når jeg holdt ferie, kunne jeg ikke for alvor lægge mine byrder for landet og for konkrete mennesker væk.

I Det Gamle Testamente taler Gud om, at jorden skal have hvile hvert syvende år, så det ikke bliver udpint, men kan blive fornyet og forfrisket. Dette princip hjælper os ikke bare til at håndtere vores marker på rette måde. Det lærer os også, hvordan Gud vil vi skal leve vores liv. Han giver os hviletider, så vi kan blive fornyet og forfrisket. Personligt har jeg i en del år følt mig mere eller mindre drænet for energi - ligesom udpint jord, der havde givet alt, hvad den havde at give, og virkelig trængte til et sabbatår for at genfinde energien og motivationen til tjenesten. Men jeg havde en lang række ansvarsområder, der forhindrede mig fra at tage et sådant sabbatår og sådan som tingene så ud, frygtede jeg, at det ville have drastiske konsekvenser, hvis jeg trak mig fra de ansvarsområder, jeg havde. Lykkeskær Bedehus, hvor jeg var blevet den overordnede leder i 2021, stod i fare for at blive lukket, da vi gik ind i år 2023, og jeg var sikker på, at den ville blive lukket, hvis jeg trak mig. Assentoft Frikirke, som jeg var med til at lede, var også i krise, og det virkede ikke som om, at den ville overleve, hvis jeg trak mig. Bedehus Danmark var heldigvis ikke i krise på samme måde, men idet jeg havde ændret mine tanker på en række områder, blev det sværere og sværere for mig at være med i ledelsen, og det medførte også på et tidspunkt, at jeg tog nogle pauser. Faste for Danmark var det eneste sted, blandt mine primære ansvar, hvor jeg kunne lukke

den ned for en tid og det gjorde jeg så.

Alt i alt stod jeg i en situation, hvor jeg uge efter uge måtte kæmpe for at holde ting kørende, mens jeg selv følte mig mere eller mindre energiforladt og langt hen ad vejen havde mistet troen på, at jeg kunne redde Lykkeskær Bedehus og Assentoft Frikirke eller kunne bringe vækkelse til Danmark (hvilket var Faste for Danmarks erklærede mål). Oven i alt dette kæmpede jeg med søvnen i både 2023 og 2024, så jeg slet ikke fik sovet nok. I lange perioder sov jeg kun 4-5 timer per nat, fordi jeg ikke kunne falde i søvn igen, hvis jeg vågnede op efter kl. 04, fordi mine tanker begyndte at kværne med bekymringer.

Heldigvis oplevede jeg, at Gud på trods af alt dette gav mig den hjælp og de pauser, som jeg havde brug for. Han ledte bestyrelsen bag Lykkeskær Bedehus til at lave online bøn alle hverdage i ugen (siden januar 2023), og det medførte både drastiske ændringer for bedehuset, men det blev også til stor hjælp for mig. Han hjalp mig til at komme til et sted, hvor jeg accepterede, at det var det rette valg, at jeg trak mig helt fra lederskabet af Assentoft Frikirke, så jeg kunne slippe for disse byrder. Og så blev mine MANGE timers studier af den karismatiske bevægelse til en slags personlig PhD, hvor jeg fordybede mig i noget, der gav mig en pause fra alt det andet, som jeg var tvunget til at gøre. Det medførte samtidigt, at der var rigtig mange dage, hvor jeg endte med at bruge det meste af tiden på mine studier af den karismatiske bevægelse, selv om jeg sad med en mavefornemmelse af, at jeg halsede bagefter og kun gjorde et minimum af de ting, som jeg burde gøre i de forskellige tjenester, som jeg var en del af. (Og her blev det mere end noget andet min kontakt til vores støtter, som gang efter gang blev svigtet.)

Der er helt sikkert MANGE TING, som jeg burde have gjort på en anden måde, men den mest nærliggende løsning var at blive sygemeldt og at kaste håndklædet i ringen .. og derefter at finde et almindeligt arbejde, men selv om jeg overvejede dette, oplevede jeg i stedet, at Gud gav mig nåde og styrke midt i krisen, så jeg ikke bare kunne komme igennem den, men så jeg også virkelig lærte noget om Gud og om mig selv igennem den.

Kommende videoserie med titlen "Balanceret kristendom".

En del af jer har sikkert læst eller hørt nogle af de tanker, som jeg har delt om den karismatiske bevægelse og om forførelse generelt i løbet af det sidste år. Jeg talte først om problemer ved den karismatiske bevægelse ved et stævne på Lykkeskær Bedehus, hvor videoen siden hen blev delt og set af rigtig mange. Det var også grunden til, at jeg blev kontaktet af Udfordringen med ønsket om at skrive en kronik om Bethel bevægelsen. Den kronik endte med at skabe en masse rystelser og den kom også til at forme mange folks tanker om mig. For nogle blev jeg "ham, der er imod Bethel" - og dermed også imod meget af det karismatiske, som finder sted i disse år. Og derved var dørene lukket for at høre, hvad jeg ville sige i disse kredse. For i deres øjne bragte mine kritiske refleksioner blot splid og problemer. (Der var selvfølgelig også mange, som udtrykte taknemmelighed over det, jeg havde skrevet og sagt, men mange af dem syntes ikke, at jeg havde været skarp nok.)

Når jeg ser tilbage på 2023 og 2024, står det klart for mig, at mit overordnede mål med mine studier var at synliggøre usundheden og manglerne ved store dele af den karismatiske bevægelse. Jeg ville demonstrere fejl og alvorlige mangler. Men gennem de mange tilbagemeldinger, som jeg

fik (både direkte og indirekte), begyndte jeg at indse, at det nok var bedst, at jeg ændrede mit fokus og min fremgangsmåde. For store dele af kirken og særligt dem, der ledte de karismatiske frikirker, oplevede ikke at mit arbejde med den karismatiske bevægelse blev til hjælp eller til noget, som gav balance og sundhed til kirken. De oplevede i stedet, at jeg var ved at skabe splid og opdeling.

Det har medført, at jeg har ændret navnet på den videoserie, som jeg længe har arbejdet med, (men som jeg af forskellige grunde ikke rigtig er kommet i gang med). I 2023 og 2024 var planen, at den skulle hedde "Min karismatiske krise", og at den skulle synliggøre en masse af de alvorlige fejl og usundheder, som jeg havde fundet ved den karismatiske bevægelse. Men nu oplever jeg i stedet, at jeg skal bruge videoserien til at præsentere de løsninger og mål, som jeg selv landede på igennem hele processen.

Derfor vil jeg i stedet kalde serien for "Balanceret kristendom". Der vil selvfølgelig fortsat være en del info om usundhed og fejl i de forskellige kirker, men det vil ikke længere være et mål i sig selv at synliggøre fejl og mangler. Det primære mål vil være at synliggøre, hvordan Bibelen er mangfoldig og virkelig er skræddersyet til at skabe sundhed og balancer, når man tager sig tid til at forstå den i sin fylde. Med andre ord er mit mål at hjælpe kirken til virkelig at bygge vores fundament på hele Bibelen og ikke på alt muligt andet. Som jeg ser det, er de fleste nutidige kirker ubalanceret og usunde på en række områder, fordi de har lagt så meget vægt på konkrete bibelske sandheder, at andre sandheder, som også findes i Bibelen, er blevet glemt eller fornægtet.

Det var faktisk disse tanker, som var mit primære anliggende, da jeg skrev artiklen om Bethel til Udfordringen, men det blev nok mere selve opgøret med usundheder ved Bethels oplevelseskristendom, som folk nu husker. Derfor deler jeg her en del af den artikel - rensat for alt det, der handlede om Bethel. For det er en forlængelse af disse tanker, som jeg vil forfølge og udforske i den kommende videoserie om "balanceret kristendom".

"Lad mig dele en praktisk forståelsesramme, som jeg selv bruger: Der er to overordnede temaer, som løber igennem hele Bibelen, som menneskeligt set ligner modsætninger: Det er Guds suverænitæt/herskerrolle over alle ting på den ene side og menneskets gudgivne frihed til at vælge og forme deres tilværelse på den anden side. Temaet om Guds suverænitæt lærer os, at Gud overstyrer alle ting efter sin plan. Ef 1,11b: "... for han gennemfører alt efter sin viljes forsæt".

Men temaet om menneskets frie vilje lærer os, at mennesket blev givet mandat eller myndighed til at herske over hele skaberværket. Sl 115,16: "Himlen er Herrens himmel, men jorden gav han menneskene." Disse to temaer giver os to forskellige svar på spørgsmålet om, hvorfor konkrete ting sker i verden. A) Det sker, fordi Gud ville det, eller B) Nej, det sker, fordi mennesket valgte det. Faktisk har en række af de mest skelsættende opgør i kirkehistorien netop handlet om, hvordan vi løser konflikten mellem disse to temaer (fx Augustin><Pelagius eller Calvin><Armenius eller Luther><Erasmus), og det er (som jeg ser det) fortsat den største forskel mellem de forskellige store kirkesamfund. Augustin, Calvin og Luther løste konflikten ved at placere deres teologi 100 % på temaet om Guds suverænitæt (dvs de centrerede al deres tænkning om Gud) og fik derved en teologi, hvor mennesket er fuldstændig bundet og ikke har en fri vilje. Pelagius og Armenius og Erasmus argumenterede i stedet for menneskets frie vilje og gjorde det til deres afgørende forståelsesramme (dvs de centrerede deres tænkning om mennesket).

Bibelen rummer som sagt begge temaer, og jeg er overbevist om, at den sunde, bibelske forståelse af både Gud og mennesket vokser frem, når man finder den rette balance mellem disse to temaer. Her er mit bud på en kort beskrivelse af, hvordan de to temaer kan mødes i en sundt samarbejde mellem Gud og mennesket:

Gud kan selvfølgelig gøre alle ting uden os (han er suveræn), men Bibelen fortæller os, at han har valgt at gøre mange ting i et samarbejde med os. Dog vil Gud ALTID være den store i ethvert samarbejde med os. Det er, når vi kommer væk fra denne sunde balance mellem Gud og mennesket, at vi kører af sporet. Enten i den ene grøft eller i den anden. Dette sker både i store dele af den reformerte/lutherske bevægelse og i store dele af den karismatiske/frikirkelige bevægelse. Den reformerte bevægelse bruger Guds suverænitæt som deres afgørende filter eller forståelsesramme, hvorigennem alt andet skal forstås. Også Guds samarbejde med mennesket. Deres grundsandhed er: Alt, hvad der sker, er villet af Gud. Denne sandhed medfører en række usunde tendenser i deres kirker:

- Folk får svært ved at stole på Guds godhed, siden alle ting er villet af ham (selv overgreb mv.)
- Bønnen bliver overflødig, siden Guds vilje alligevel sker.
- Der opstår en generel modvilje mod at blive påvirket af følelser og af det, som andre mennesker gør, siden teologien ikke tillader, at mennesket har særlig stor indflydelse på noget.

Usunde tendenser ved den frikirkelige, karismatiske fløj af kirken (centreret om mennesket):

- Alt for meget vægt på mennesket og på menneskets evner.
- En udgave af Gud, som er formet efter menneskers ønsker.
- En meget fritsvævende teologi/bibelforståelse med stor vægt på følelser og oplevelser.

Meget forenklet kan man sige, at hele det karismatiske pentekostale projekt, som eksploderede i starten af 1900-tallet, afspejler en vandring i at udforske og afdække, hvad kristne mennesker kan gøre ved hjælp af Guds kraft. Bevægelsen har hjulpet hele kirken til at genopdage Helligåndens person og gaver, men den har også medført en masse usundhed og vildfarelser i takt med, at den nogle gange er kommet langt fra sin forankring i Bibelen."

Personligt føler jeg, at jeg er landet på et rigtig godt sted, hvor jeg på den ene side ser usundheder og ubalancer i alle kirkesamfund, både i mit eget karismatiske bagland og i kirker fra andre traditioner, men samtidigt ser jeg også en masse gode og bibelske sandheder i begge traditioner. Rent praktisk betyder dette, at jeg værdsætter at komme i forskellige kirkelige kredse, fordi jeg virkelig oplever, at jeg som karismatiker har rigtig meget, som jeg kan lære af de andre. Men samtidigt tror jeg, at de som reformerte/lutherske kristne har mange ting, som de kan lære af en karismatisk kristen som mig. Dette skyldes ikke, at de forskellige kirkefløje har opdaget noget helt nyt fra Gud, men snarere at de hver især har grebet aspekter eller dele af Bibelens mangfoldige åbenbaring, som de andre kirker har overset eller glemt. Det lyder sikkert lidt kompliceret og meget teoretisk, men det har været livgivende for mig at opdage, og jeg glæder mig til at dele det med andre.

Nyt fokus: Mit primære kald er at være hyrde

Siden jeg trådte ud af det almindelige arbejdsmarked for at bruge al min tid på tjenesten for Gud i 2009, har det meste af min tjeneste været fokuseret på at oprejse forbøn i Danmark. Det er vel også det, som de fleste kristne i Danmark ved om Peter Tinggaard. "Det er ham med bønner." Jeg skrev bøger om bøn, holdt seminarer om bøn, underviste om bøn, deltog i bønnegrupper og bønnebevægelser og brugte rigtig mange timer i forbøn for både Danmark og for enkelte mennesker. Derfor blev det til en stor og vanskelig krise for mig, da jeg igennem de sidste par års rystelser, fik mindre og mindre tro på, at mine bønner ændrede noget i Danmark. Det skete via en længere proces med flere forskellige etaper.

En af dem var forbundet med en kræftsyg kvinde i vores menighed i Assentoft, hvor jeg og en anden leder besluttede os for at samles og bede for hende hver uge, indtil hun blev helbredt. Alt i alt samledes vi hver uge i ca. halvandet år til mellem 1 og 2 timers bøn, hvilket samlet set blev til langt over 100 timers bøn. Men det endte alligevel med, at hun døde.

En anden etape var Assentoft Frikirke, som jeg personligt investerede hundredvis af timer i forbøn for, både for selve menigheden og for byen. Men på trods af alt, hvad jeg gav til menigheden, var jeg alligevel ikke i stand til at vende den nedadgående proces. Jeg oplevede i stedet, at den ene person efter den anden forlod menigheden, hvilket i sidste ende medførte, at kirken op sagde sine bygninger ved udgangen af 2024 og nu er på vej til at blive en lille husmenighed.

Lykkeskær Bedehus var på vej til at blive endnu en etape i dette forløb, da Gud i sin nåde greb ind og begyndte at vende udviklingen i 2023. Han ledte bestyrelsen til at samles til bøn alle hverdage i ugen (bortset fra ferietider), og han brugte disse daglige bønnetider, samt den medfølgende samtale og refleksion, til at redde stedet.

Alt i alt landede jeg på et sted, hvor jeg fortsat havde tro på, at der var kraft og liv i bøn, når jeg bad sammen med andre, men jeg havde sværere og sværere ved at holde fast i bønnerne, når jeg var alene. Jeg prøvede fortsat at holde fast i mine personlige bønnetider, men de blev hele tiden kortere og kortere, fordi jeg ærlig talt ikke forventede, at de ændrede noget som helst. Jeg gik fra at bede mindst to timer om dagen i en del år, til i sidste ende kun at bede nogle få minutter om dagen i forbindelse med mine andagtstider. Jeg havde fortsat mange mennesker og situationer, der tyngede mit hjerte, hvor jeg løbende sendte dybe sukke op til Gud, når jeg kom i tanke om dem, men jeg mistede totalt det strukturerede bønneliv, hvor jeg målrettet holdt ud i at bede for de ting, som jeg havde forpligtet mig på. Jeg prøvede virkelig at holde fast i det, men det forsvandt som sand mellem fingrene.

Men samtidigt med at min trofaste tjeneste med den personlige forbøn blev mindre og mindre, begyndte en anden tjeneste at tage form. Min tjeneste som hyrde. Jeg havde i årevis brugt mit hyrdehjerte som en del af min forbønstjeneste, men i takt med at min forbønstjeneste smuldrede, stod jeg tilbage med selve hyrdetjenesten - uden de simple, åndelige svar til livets udfordringer som bønner giver. Jeg kunne altså ikke længere give folk sikre garantier for, hvad Gud ville gøre på baggrund af vores bønner, fordi jeg selv havde mistet en del af troen på dette, men til gengæld kunne jeg give mig selv, i al min skrøbelighed. Og jeg opdagede, at jeg ofte blev til endnu større

velsignelse for andre mennesker ved at give mig selv og min skrøbelighed, end det, jeg tidligere kunne give ved lange tider med forbøn.

Lad mig komme med et konkret eksempel:

Som en naturlig del af den vandring, jeg er på, opstod der en situation, hvor jeg inviterede en ven, som havde en del udfordringer i livet, til at være sammen med mig i et par dage på Lykkeskær Bedehus. Jeg havde ingen store åndelige mål, men ville blot lytte og give mig selv som ven i den tid, vi fik. Således blev der snakket en masse, og jeg lyttede og reflekterede åbent, mens jeg fik en lang og spændende udgave af min vens livshistorie. Inklusiv både op og ned-ture. Vi gik også nogle ture sammen, så en film hver aften og lavede noget god mad sammen. Det blev nogle virkelig gode dage, som også velsignede mig, men det bedste var at se og høre, hvad det gjorde ved min ven. Han erklærede efterfølgende, at det havde ændret noget i ham, som ville have betydning for både ham og hans efterkommere. Og hans kone har siden hen bekræftet flere gange, at de har fået en ny begyndelse i deres ægteskab.

Hele denne oplevelse har vakt noget i mig. Derfor har jeg også valgt, at dette er en "tjeneste", som jeg vil prioritere og forfølge. Jeg har allerede mine to næste "ofre" i tankerne, og er ved at planlægge, hvordan og hvornår jeg bedst kan få nogle døgn sammen med dem. Igen, uden åndelige dagsordener, men med god tid til at dele liv og til at være åben for, at Gud bliver nærværende gennem vores samtaler. Ligesom det beskrives i 1 Joh 1,7: "Men hvis vi vandrer i lyset, ligesom han er i lyset, har vi fællesskab med hinanden, og Jesu, hans søns, blod renser os for al synd."

Hyrdehjerter for kirken i Danmark

Mine kriseår har dog også opflammet en anden del af mit hyrdehjerter. Det er hyrdehjertet for kirken i Danmark. Særligt for de mange mennesker, som bliver såret og svigtet af vores kirker, når kirkerne kører af sporet på grund af forførelse eller på grund af usunde kirkekulturer. Ved at bruge utallige timer på at se videoer, der synliggør alvorlige fejl og mangler ved nutidens kirker, med særlig fokus på den karismatiske del af kirken, er jeg blevet mere og mere opmærksom på, hvor meget usundhed, der er i kirkerne. En del af de videoer, som jeg har set, har også handlet om konkrete lederes svigt og den efterfølgende respons fra kirkeledere.

Det var faktisk mit hyrdehjerter, som drev mig til at skrive en kronik om Bethel, fordi jeg elsker kirken og længes efter, at den skal blive rensat for alt, hvad der skader og forurener den. Men som tidligere nævnt blev tilbagemeldingerne lidt af en blandet landhandel, og jeg har derfor valgt at ændre min fremgangsmåde (jf. den kommende videoserie).

Det var også dette hyrdehjerter, som ledte mig til at gå i dialog med Jon Knudsen omkring tilblivelsen af det Nye Testamente, i stedet for bare at dømme ham og hans frikirke ude, efter at han har kommet med en række udsagn om tilblivelsen af det Nye Testamente, som virkede så sekterisk, at man blev usikker på, om man fortsat skulle behandle Jon Knudsen som en kristen broder. Vi skrev først nogle gange sammen og endte sidenhen med at filme en debat, som blev lagt på Youtube, men som jeg efterfølgende valgte at tage ned igen af forskellige grunde (som jeg ikke vil dele her).

Alt i alt har denne proces og alle for og imod kommentarerne været en lærerig proces for mig i mit hyrdekald for kirken i Danmark. Mange vil sikkert sige, at jeg dummede mig og var uvis, både

med Bethel kroniken og med debatten med Jon, og jeg er åben for, at de har ret. Men jeg havde i hvert fald gode intentioner begge gange. Og man lærer faktisk mere af sine fejl end man gør af sine sejre, hvis man er villig til at lytte.

Lykkeskær Bedehus - Et sted, der spreder sundhed og renhed

I forbindelse med en stor krise på Pottemagerens hus, Danmarks første og største bedehus, endte jeg med at engagere mig i stedet i 2017 og blev selv en del af bestyrelsen. Bedehusets absolutte frontfigur var blevet fyret af bestyrelsen på grund af alvorlige moralske synder. Jeg gik ind i opgaven, fordi jeg vidste, at bedehuset stod i fare for at blive lukket, men det var ikke noget, som jeg havde lyst til. For jeg kendte kulturen på stedet og vidste, hvor meget splid og spektakel, der var. Jeg vidste, at der var en del sårede forbedere spredt ud over landet, som havde været medarbejdere for en tid, men som var rejst derfra med sår og skuffelser. Og jeg havde selv erfaret, at der fortsat var så meget splid på stedet, at de to tilbageværende ægtepar ikke kunne holde hinanden ud. Hvis et af parrene deltog i bønner, ville det andet par holde sig væk. Det var alt i alt noget værre rod.

De første par år i ledelsen gik en stor del af vores tid med at slukke brande og med billedlig talt at luge ud i det ukrudt, som havde fået plads til at vokse frem på stedet. Vi forsøgte at holde sammen på stedets medarbejdere og på stedets hidtidige tjenester, men oplevede i stedet, at alle medarbejderne fra den gamle tid forlod stedet i løbet af et år eller to, og de tjenester, som stedet tidligere havde været kendt for, blev også lagt ned. Vi forsøgte at genrejse stedet med tro og nye visioner for fremtiden, men det virkede ikke som om, at Gud velsignede vores forskellige tiltag. Vi forsøgte at redde stedets økonomi med drastiske besparelser, men måtte erkende, at det ikke var nok. Alt i alt virkede det som om, at Gud tillod os at forblive i dødsprocessen i flere år.

Selv om vi som den nye bestyrelse forsøgte at ændre kulturen ved at arbejde for forsoning og genoprettelse mellem medarbejderne, lykkedes vi ikke i dette. Gud gav os i stedet muligheden for en genstart af stedet i takt med at alle gamle medarbejdere plus den gamle bestyrelse valgte at forlade stedet i løbet af et par år. Som en del af denne genstart valgte vi på et tidspunkt at give bedehuset et nyt navn; Lykkeskær Bedehus. Vi fik også lavet et nyt logo bygget op omkring en stor krone, fordi vi ville bygge huset med Jesus som den eneste Konge. Nederst i dette nyhedsbrev har jeg placeret vores værdier for bedehuset, som virkelig synliggør vores tanker. En af vores absolutte mærkesager i bestyrelsen for dette bedehus er blevet, at vi vil vandre i lyset, og gøre alt, hvad vi kan, for at skabe et sundt bedehus med en sund kultur.

Som tidligere nævnt har vi været igennem flere rystelser på stedet, som har gjort det meget tydeligt for os som ledelse, at vi IKKE kunne redde og bevare stedet i egen kraft. Denne dybtfølte skrøbelighed og vedvarende vandrings i afhængighed af Gud er blevet et af stedets primære kendetegn. Så når vi samtidigt oplever et kald til at forme hele kirken i Danmark i retning af sundhed og modenhed, bærer vi ikke dette, som om vi selv har løsningerne og svarene. Vi bekender næsten dagligt, at det IKKE er fra os, at sundheden og løsningerne kan komme. Og det er ikke bare noget, vi siger. Vi føler os skrøbelige og er først og fremmest optaget af, at vi vil give Jesus plads til at forme os, som han vil. Hvis han ovenikøbet vil bruge det, som Han gør i os, til at velsigne og forme kirken i Danmark, er vi åbne for det. MEN vi er blot en lille del af alt, hvad han gør i disse år.

Vores familie skifter menighed til Randers Frikirke.

Siden jeg blev en del af ledelsen for Assentoft Frikirke for en del år siden, har jeg i praksis fungeret som præst/hyrde for menigheden, selv om der ikke var tale om nogen ansættelse. Men i takt med at jeg mistede troen på, at jeg kunne vende den nedadgående spiral i menigheden, samtidigt med at Jofrid og jeg måtte forholde os til, at menigheden ikke længere havde noget at tilbyde vores børn i forbindelse med gudstjenesterne, valgte vi at melde ud, at jeg ville holde som leder ved årsmødet 2025 og at vi som familie ville skifte menighed for børnenes skyld. Det startede en proces, hvor Assentoft Frikirke valgte at opsiges deres bygninger, og det ser nu ud som om, at den lille flok, der er tilbage, vil gå over til at blive en husmenighed /cellegruppe. Sammen med de to andre ledere har jeg forpligtet mig på, at vi fortsat vil lede menigheden og tage ansvar for gudstjenesterne og bygningerne, indtil lejemålet af bygningerne ophører ved udgangen af juni 2025. Men Jofrid og vores børn er allerede begyndt at tage i Randers Frikirke så ofte som muligt, og efter planen vil vi som familie blive meldt ind i denne menighed, så snart jeg har hjulpet med at lukke Assentoft Frikirke i sin nuværende form.

Det vil samtidigt give mig mere tid og overskud til at lede Lykkeskær Bedehus og til at varetage min hyrdeopgave for kirken i Danmark gennem det, vi udsender fra bedehuset og gennem den kommende videoserie mv. Jeg vil også få mere tid til at forkynde i forskellige kirker ud over hele landet, når jeg ikke længere har ledelsesansvaret for en lokal menighed.

Update om vores støtteklub, Klub 100.

Da jeg indledte min fuldtidstjeneste i foråret 2009, startede vi en "Klub 100" for dem, der ville stå sammen med os i kaldet med at oprejse bøn i Danmark. I de første mange år var jeg rimelig trofast med at overholde de ting, som jeg forpligtede mig på overfor vores støtter, men siden hen gik det virkelig ned ad bakke.

Jeg har derfor indledt et samarbejde med min far, hvor jeg har givet ham taleret ind i en række ting, der har med støtte af tjenesten at gøre, og han skal hjælpe mig med at varetage denne del af tjenesten på en god måde. Dette har jeg gjort, fordi jeg har erkendt, at jeg ikke kan klare det uden hjælp. Desværre. Som tidligere nævnt har jeg virkelig svigtet den gruppe mennesker, som har støttet os, og jeg har ikke været i stand til at "tage mig sammen" og få bragt tingene i orden uden hjælp. Mit løbende svigt har også medført, at antallet af medlemmer i vores støtteklub, Klub 100, er blevet næsten halveret i løbet af de sidste fem år, og det er kun ved Guds nåde, at der fortsat er så mange, der støtter mig/os.

Jeg skal mødes med min far den første mandag i hver måned, og jeg har givet ham en liste med ting, som han skal holde mig ansvarlig for.

- En af dem bliver en månedlig update mail til klub100 folkene, så I kan følge med i, hvad jeg arbejder med i den kommende måned + så I ved, hvad I kan bede for.
- Et andet mål er at lave 4 nyhedsvideoer om året - et hver kvartal.
- Et tredje mål er at blive bedre til at huske at sende takkehilsener til dem, der støtter os. (Hver måned skal jeg klargøre en liste med al den støtte, som vi har fået, samt en redegørelse for, hvordan jeg har sagt tak for støtten.)

Måske vil der være nogen af vores støttemedlemmer, som holder op med at støtte mig/os, efter at jeg har spillet med åbne kort i forhold til mine tanker om det karismatiske og mine troskampe i forhold til bønner, men jeg forventer samtidigt, at Gud vil rejse op nye folk, der vil stå sammen med os, som er begejstret for og meget gerne vil støtte mig i det, som jeg arbejder med i disse år. Jeg har flere gange overvejet at droppe tjenesten og at søge et almindeligt arbejde (i hvert fald for en tid), men gang efter gang har jeg oplevet Guds ledelse til at fortsætte tjenesten. Og han har også, gang efter gang, demonstreret sin trofasthed med støtte og konkrete gaver, når vi virkelig havde brug for det.

Til sidst, meget kort update om familien

Jofrid: Min skønne kone arbejder fortsat som pædagog i en vuggestue. Hun har det virkelig godt med kollegaerne og elsker at være med børnene, men hun er hele tiden presset af, at der er sparetider og at der gang efter gang er folk, der bliver syge, hvor der enten ikke er råd til vikarer, eller hvor de ikke kan finde gode vikarer. Hun fortsætter med at forfølge dansetjenesten i forskellige sammenhænge og overvejer at starte en tværkirkelig dansegruppe i Randers området.

Samuel: Vores ældste søn på 19 år går på HTX på andet år, hvor han trives og har det godt. Udover studierne har han fået noget arbejde med at hjælpe en familie med at hente og passe børn.

Sofie: Vores datter på 17 år er kommet hjem efter to år på efterskole og går nu i gymnasiet på Paderup. Hun havde en stor rolle i gymnasiets årlige musical og klarede det virkelig godt.

Simeon: Vores yngste søn er blevet 14 år og blev også ungdomsvelsignet i foråret 2024. Han går i ottende klasse og klarer sig rigtig godt.

Tusind tak til enhver, som holdt ud og læste hele det lange nyhedsbrev. Mange år i fuldtidstjeneste, hvor jeg ikke har haft nogen fast indtægt, har lært mig mange ting. Bl.a. om at vi er totalt afhængige af Gud og af mennesker, som står sammen med os og støtter os på forskellige måder, og vi er virkelig taknemmelige. Må I alle opleve Guds rige velsignelse over jeres liv ... ligesom I har bragt så meget velsignelse ind i vores liv. Kærlige hilsener fra Peter Tinggaard (og resten af familien)

Tillæg: Værdigrundlag for Lykkeskær Bedehus

Vi ønsker at Lykkeskær Bedehus skal være et levende og blomstrende hjem for landets forbedere, hvor Jesus er centrum for alt, hvad vi gør.

For os indebærer dette:

- At Jesus er vores altoverskyggende forbillede.

Vi vil elske og tilgive andre mennesker, som han har elsket og tilgivet os.

- At Bibelen er vores fundament og rettesnor.

Vi vil bygge stedet og alt, hvad vi gør, på Bibelens undervisning og på Jesu forbillede.

- At vi vandrer i lyset, ligesom han er i lyset (1 Joh 1,7).

Vi vil stræbe efter ægthed og bekæmpe falskhed, løgn og bedrag.

- At kulturen og fællesskabet på stedet kommer til at afspejle, hvem Jesus er.

Vi vil arbejde for, at der bliver en sund og varm kultur på stedet, hvor skrøbelige og sårede mennesker kan blive favnet, helbredt og genoprettet.

- At vi tjener hinanden i ydmyghed og giver plads til hinanden.

Vi vil forme stedet som et hjem, hvor alle er værdsat og hvor der gives plads til, at alle har noget at bidrage med.

- At vi bevarer Jesus som den vigtigste person på stedet gennem bøn og lovsang.

Vi vil lade bønnen til Jesus og tilbedelsen af ham få en afgørende plads i alt, hvad vi gør.

- At vi ser verden med Jesu øjne.

Vi vil ikke nøjes med at bede for andre. Bønnen for andre mennesker skal derfor forenes med at leve Jesus ud og med at fortælle andre om ham.